



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ III. Primos Monasterij S. Maximini incolas fuisse Religiosos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Agritio Ecclesiam S. Ioannis in fundo & territorio S. Petri ædificatam. An nobis persuadebis territorium Ecclesiæ S. Petri fuisse, antequam esset Ecclesia S. Petri? Ad hæc, non modo probandum tibi incumbit, quod Ecclesia S. Petri prius, quàm illa S. Ioannis fuerit dedicata, verùm etiam, quòd illo tempore, quod grauiissimis persecutionibus Diocletiani & aliorum Tyrannorum proximum erat, Archiepiscopi Treuirenses Iurisdictionem temporalem & territorium ei respondens, habuerint, in quo demonstrando non modicè, mi Scriptor, desudabis.

Certè si coniecturis, qualibus tu n. 5. niteris, momentum in re tam graui tribuendum foret, longè apparentiores ex prima Metropolitana & Maximiniana Ecclesiæ origine pro nobis reperirentur, quàm pro tua præensione, sed tam labilibus & leuibus argumentis, nos immediationem in temporalibus, & exemptionem in spiritualibus non stabilimus; sed certis, veris ac solidis iisque originalibus Imperatorum ac Regum Diplomatis, Decretis, Sententijs, ac rebus iudicatis, quorum veritate & certitudine omnes præsumptionum ac coniecturarum vmbra dissipantur, vt tenebræ ex oriente sole.

S. III. *Primos Monasterij S. Maximini incolas fuisse Religiosos.*

ID luculentè decernit Dagobertus Rex in sæpe citato Diplomate sub Nu. 1. Quid enim aliud indicant sequentia eius verba, *Imperator pauperes Christi congregauit, eisque virum Dei Ioannem præposuit, vt in seruitio Dei semper vacarent, & pro se orationibus insisterent.* Omnia hæc Religiosos illos fuisse clamant, nam pauperes Christi erant, & congregati, idque sub vno superiore Præposito vel Abbate, consequenter obedientiam & paupertatem profitebantur, quæ sine castitate subsistere non poterant; finis etiam indicatur, qui vnicus Religiosis illius temporis præscriptus erat, contemplatio summi boni, ac diuinum seruitium, iugisque oratio. Nam, vt ex Ecclesiastica Historia notum est, Religiosi & Monachi illius ac sequentium sæculorum Sacerdotes non erant, sacramenta non administrabant, populum Christianum non docebant, vnde illa Hieronymi, *ad Riparium contra Vigilantium, & Epistola 1. ad Heliodorum, vide can. Placuit & seqq. 16. q. 1.* aliorumque PP. ac Ecclesiæ DD. Monachus, non docentis, sed plangentis officium habet, Item Clerici pascunt oues, Monachi pascuntur &c. Omnia itaque ad Religionis essentiam requisita in supradictis reperies, finem status Religiosi, & tria essentialiter ad illum requisita. Paupertatem, Castitatem & Obedientiam.

Hoc ipsum quoque non obscure significat id, quod ait, Virum Dei Ioannem pauperibus Christi Præpositum; fatentur autem ipsi Annales Treuirenses, quos pro suo fundamento Scriptor libelli citat, Ioannem illum fuisse Monachum Orientalem, nimirum Antiochia Vrbe Syriæ profectum, ac deinde Roma ad petitionem S. Helenæ à S. Agritio Treuiros deductum. Antiochiæ verò illo sæculo floruisse Monachismum constat ex Hieronymo, Theodoro aliisque prisce & recentioribus Scriptoribus. Dicere iam in illo S. Ioannis Cænobio collocatos fuisse Sacerdotes non religiosos (quod certum dicit esse author Libelli) eisque præpositum fuisse Ioannem Monachum, quid hoc aliud est, quàm maximam indecentiam in Ecclesiastica Hierarchia admittere & ignorantiam summam sacræ historiæ ac Iuris Canonici profiteri? Nam in Ecclesia Regulares non imperant clero sæculari.

At in quis, illo tempore non fuerunt Monachi in Gallia, sed in clarescente S. Benedicto circa Annum Christi DXLVII. primùm introducti sunt in S. Maximini domum.

Hoc sine vlllo fundamento assertum, omnino negatur, & non modo ex citato Dagobertino Diplomate, verum etiam alijs testimonijs constat, in Gallia fuisse Religiosos siue Monachos ante tempora S. Benedicti. Ex sacra historia notum est, S. Magdelenam & Martham apud Massiliam in ipsis exordijs Ecclesiæ vitam Monasticam egisse, si scemina id præstiterunt, quid sentiendum est de viris? Hilarium certe Pictauiensem Episcopum, qui eodem sæculo quarto vixit, quasi Monachi vitam duxisse accepimus, & Martinum Turonensem ab eodem Hilario institutum, inter Monachorum Greges vixisse Sulpitius *lib. de vita S. Martini c. 4. 5. 6.* ei coætaneus, Fortunatus *lib. 1. de S. Martino*, alijsque testantur, & circa Annum CCCLXXX. Abbatiam Lirinensem in Gallia Narbonensi fundatam à S. Honorato & Monachos ibi introductos, habet Vincentius Baralli *in Chronico Lirinensi*. Et quod maximè Maximinianos concernit, Historiæ ac Annales tam Treuirenses, quàm Maximiniani consentiunt ac testantur, S. Fibiitium ex Monacho & Abbate S. Maximini assumptum fuisse ad Archiepiscopatum Treuirensis, idque ante Annum Domini D. fuisseque in ordine Abbatum, nonum. Constat certè S. Benedictum eo tempore necdum propagasse sacrum institutum suum in occidente, cum teste Baronio *in Martyrologio ad 21. Martij lit. a.* Anno CCCCLXXXIV. demum petierit desertum, & deinde post annum Christi D. ordinem suum instituerit & propagarit vsque ad Annum DLII. quo tempore obiit.

Sed quid dicet Scriptor Anonymus, si producam informationem, non ita pridem ab Archiepiscopi Mandatario Bruxellis SS. Belgarum Principibus oblatam, in qua asseruit Anno Domini CCCXLVIII. dum sacrum S. Maximini corpus Pictavis in templum S. Ioannis Euangelistæ inferretur, illi Cœnobia præfuisse Tranquillum Abbatem & Monachum?

Certè si vidisset & legisset, quæ antehac in Imperatoris ac Principum aulis à Treuirensibus in hac causa exhibita fuerunt, sustinuisset calumiam reor, neque loco Monachorum, Sacerdotes Archiepiscopis subiectos à S. Agridio in dicto Monasterio collocatos, ita leuiter & sine probatione asseuerasset.

S. IV. Scriptor Libelli ex falsis assumptis etiam male concludit.

EX dictis, æquo Lectori Manifestum est, auctorem libelli à vero aberrasse, dum asseruit Monasterium S. Maximini à S. Agridio Archiepiscopo conditum, in territorio S. Petri ædificatum, in illud, non Monachos, sed Sacerdotes introductos. Verùm, quamuis hæc omnia subsisterent, quod non conceditur, non continuò sequitur dictum Monasterium Iurisdictioni Archiepiscopi subiectum fuisse aut esse.

Parum enim refert, à quo Monasterium illud conditum sit, si certum sit illud solis Imperatoribus & nulli alteri Ecclesiæ vel personæ fuisse subiectum, vti supra demonstratum. Item siue Monachi fuerint primi eius incolæ, siue Sacerdotes alij, æquè poterant à Summis Pontificibus & Imperatoribus ab omni Archiepiscoporum Iurisdictione eximi.

Denique nihil noui est, Monasteria aliqua intra fines territorij, seu in ipso